INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

Spunea odată Silviu Bindea: **„În fotbalul nostru mă intrigă, de un timp, un lucru. Aud de vreo cîtiva ani că Oblemenco, centrul înaintaș al Craiovei, marchează mereu goluri. Aud că, în ultimii cinci ani, a cîștigat de trei ori titlul de golgeter. Spun AUD, pentru că, din păcate, nu am prilejul să-l văd. De aici, de la mine, din Timișoara, poți vedea fotbal doar la televizor. Și cum meciurile Craiovei sînt transmise din an în paști, sau nici atît, rămîn doar cu auzitul. Dar, chiar așa stînd lucrurile, nu pot să-mi dau seama cum e posibil ca un astfel de jucător, care realizează lucrul cel mai de preț în fotbal, adică goluri, să nu joace în echipa națională, fie chiar și numai într-un joc amical. Pentru mine, aceasta va rămîne un semn de întrebare, pe care l-aș vrea rezolvat, într-un fel sau altul".**

OBLEMENCO

VREAU SĂ RĂMÎN UN SIMPLU MARCATOR DE GOLURI

• AM AVUT UN ȘUT NĂPRAZNIC DIN COPILĂRIE • CRAIOVEI ÎI DATOREZ TOTUL • DINTRE JUCĂTORII ROMÂNI ÎMI PLACE CEL MAI MULT DUMITRU • MARCU VA INTRA ÎN ECHIPA NAȚIONALĂ ÎNAINTEA MEA, PENTRU CĂ E CEL MAI BUN EXTREM-STÎNGA DIN ȚARĂ • VREAU SĂ DOBOR RECORDUL DE GOLURI AL LUI TITUS OZON.

Părerea fostului internațional Silviu Bindea nu este izolată. Oblemenco a fost întotdeauna **un mare subiect de discuție.** Absența lui totală din echipa națională a ridicat numeroase semne de întrebare, mai ales în situațiile cînd vîrfurile noastre de atac nu dădeau randamentul așteptat. Iată de ce, prima întrebare a „Interviului săptămînii" nu se va referi, așa cum vă așteptați poate, la arta de a înscrie goluri, ci va încerca să afle, de la sursă, adică din gura lui Oblemenco, unde este adevărul și cum s-ar putea împăca, în sfîrșit, contradicția care face ca omul nr. 1 al eficacității fotbalului românesc să nu fie luat în considerație...

— Te crezi un nedreptățit, Nelule?

— Nu. Nu sînt un vanitos, care să exploateze simpatia publicului. Sper că sînt doar un om lucid, care-și dă seama că nu e o tragedie faptul că ai avut ghinionul să te naști într-o perioadă în care Ion Ionescu lovea pentru prima oară mingea, în așteptarea lui Nichi Dumitriu, sau concomitent, să zicem, cu un Dobrin și un Dumitrache, adică să fii contemporan cu două cupluri de mare clasă internațională.

— Crezi că ai făcut totul ca să nu-ți reprosezi nimic?

— Poate că n-am făcut totul. Eu mi-am spus întotdeauna că în jocul acesta al concurenței, în fond cîștigă pînă la urmă cel mai bun. Eu am acceptat fără alte considerente că un Ion Ionescu sau un Dumitrache au fost mai buni ca mine. E adevărat, această nepăsare, cum ar spune unii, ar putea lăsa impresia că sînt un... obosit, incapabil de luptă. Eu știu, însă, pînă unde îmi pot permite luxul de a fi autoritar. Vă rog să mă credeți, n-am reușit niciodată „să clac peste cadavre", adică să uzez de mijloace extrafotbalistice, cum se întîmplă uneori, ca să pot convinge pe unul sau pe altul că sînt mai bun fără să fiu, în fond...

— Crezi că ai fi putut juca, totuși, măcar o dată, în echipa națională?

— Poate o dată sau de două ori, cînd Neagu era într-o formă mai slabă. Pentru noi, jucătorii din provincie, e întotdeauna mult mai greu. Din cînd în cînd, după ce faci vreo cinci-șase meciuri bune, în care ești notat cu 9 sau chiar cu 10 de către cronicarii de fotbal sau de către observatorii federali, vine cineva „de la centru" să te urmărească într-un anume joc. Bineînțeles că tu, ca jucător, care aștepți de mult această venire, nu reușești decît să te crispezi în jocul respectiv, și astfel totul se duce de rîpă. Jucătorul bucureștean poate să se impună aproape în fiecare duminică. Dacă o suită de două sau trei jocuri nu-i reușește, nimic nu-i pierdut. El poate să repare totul în următoarele două etape, cînd televizorul îl prezintă lumii, iar comentatorul și mai ales operatorul îi fac un retuș foarte reușit, supunîndu-l atenției publice. Eu nu am nimic cu tînărul și talentatul Smarandache, dar a fost suficient ca el să joace cîteva meciuri în București, pentru ca să ajungă în lotul primei reprezentative...

— Cum ai reușit să cîștigi trei titluri de golgeter? Cît datorezi talentului, cît datorezi muncii?

— Nu cred că aș putea fi original în răspuns. Am avut un șut puternic încă din copilărie. Pe de altă parte, cred că am tras la poartă mai mult decît foarte mulți fotbaliști români, ca să fiu sincer, mi-a și plăcut să trag la poartă. N-am fost leneș cînd a fost vorba de tras la poartă. Portarii și-au dat seama de treaba asta și m-au rugat să trag la poarta lor, la antrenamente. Așa a fost cazul lui Andrei, al lui Urziceanu... Nea Tinel Stănescu m-a pus și el să trag la poartă, căutînd o soluție pentru includerea mea în prima echipă a Rapidului, deși, repet, ar fi fost foarte greu în fața tandemului Dumitriu-Ion Ionescu. Într-un cuvînt, această eficacitate a mea vine mai ales din prea multele repetiții. Eu nu m-am sfiit niciodată să fiu **sparring-partenerul portarilor.** Ca să fiu mai plastic, aș spune că am fost, mai ales în perioada bucureșteană, un fel de Mărmureanu pentru Ilie Năstase și Ion Țiriac.

— Să încheiem cu perioada bucureșteană. Ce datorezi Craiovei?

— Îi datorez totul. Îi datorez faptul că am ajuns jucător de prima divizie și chiar „mult discutatul Oblemenco". La Craiova am fost primit ca un oltean ce sînt și ajutat să mă refac după tușa prelungită pe care am făcut-o la Rapid. Am întîlnit o echipă care a înțeles să ceară de la mine exact ceea ce puteam să-i dau, și din asta s-a făcut totul. Iată de ce nu cred că am să pot părăsi vreodată Universitatea Craiova. Poate mai încolo, la bătrînețe, cînd mai tinerii mei coechipieri n-or să mai aibă nevoie de „tunarul Oblemenco" și cînd, dacă am să am prilejul să joc un andoi în străinătate, o să încerc să-mi dau un răspuns: **oare ai făcut tu, Oblemenco, totul pentru fotbal?**

— Ce jucător român îți place mai mult?

— Fără îndoială, Dumitru

— De ce?

— Pentru că atunci cînd joacă prost, el joacă de fapt bine, iar cînd joacă bine, cîștigă un meci.

— Ce jucător străin îți place?

— În primul rînd Gerd Müller. L-am urmărit cu insistență în toate jocurile pe care am avut prilejul să le văd. În afara careului de 16 metri, Müller este un jucător anonim, care nu poate atrage atenția. În schimb, în careu, cred că este singurul jucător din lume care nu poate fi marcat de cineva. În afară de Müller, am o stimă deosebită pentru Beckenbauer. În fotbal există o lege: fundașul nu trebuie să dribleze în careu. Dar, Beckenbauer o face cu atîta liniște și cu atîta siguranță, încît... legea este nevoită să-și ceară scuze.

— Ai avut vreodată un mare regret văzînd că nu joci în echipa națională?

— V-am mai spus, mi-am evaluat întotdeauna posibilitățile cu un soi de maturitate calmă. O singură dată am crezut, însă, că iau foc. Asta s-a întîmplat în meciul cu Ungaria, de la București. Atunci cred că aș fi vrut să mă arunc pur și simplu în arenă, ca să pot ajuta și eu să se împlinească ceea ce noi toți, fotbaliștii, mari și mici, am așteptat și așteptăm de 45 de ani.

— Îmi dau seama, totuși, că ai un fel de oboseală, Nelule. Nu e vorba de o oboseală fizică. Te-aș întreba: crezi că mai poți juca în echipa națională?

— E greu. E greu, deși am doar 27 de ani. Nici nu s-ar cuveni — rîde! — să fie trei olteni în echipa națională Dom' profesor Angelo Niculescu e oltean. Marcu va intra în echipa națională înaintea mea, pentru că e de departe cel mai bun extrem-stînga din țară. O spun cu voce tare, ca să nu mai fie nevoit să aștepte vizita cuiva „de la centru". În cazul lui Marcu, după cum vedeți, fenomenul e invers. La București nu l-a văzut nimeni. L-a descoperit Craiova. Un băiat de prin Caracal, descoperit la Craiova. Așa cum și eu, provenit din Corabia, am găsit tot la Craiova niște oameni primitori, gata să mă ajute... Cred că una din șansele mele de a ajunge în echipa națională este să joc chiar în primul meci. Se aude că jocul România—Austria din septembrie, o să se dispute la Craiova. Nu este exclus ca în centrul liniei de atac să se afle Oblemenco. Vă spun cinstit, nu mă prea supără gîndul că voi debuta în echipa națională nu numai datorită meritelor mele, ci datorită... Craiovei. Repet, am datorii prea mari față de Craiova, pentru ca să joc slab împotriva Austriei, dacă am să joc.

— Ce-ți dorești ca fotbalist, Nelule?

— Am să încerc să dobor recordul de goluri al lui nea Titus Ozon în campionatul diviziei naționale. Am să încerc să îmbunătățesc jocul meu în linia a doua a atacului, pentru a deveni, în sfîrșit, un înaintaș combinativ, calitate care mi se refuză numai și numai pentru faptul că oamenii pornesc de la ideea evident preconcepută să sînt un simplu marcator de goluri. În fond, ca să fiu drept, nici n-aș vrea mai mult decît să rămîn un simplu marcator de goluri.

Ioan CHIRILĂ

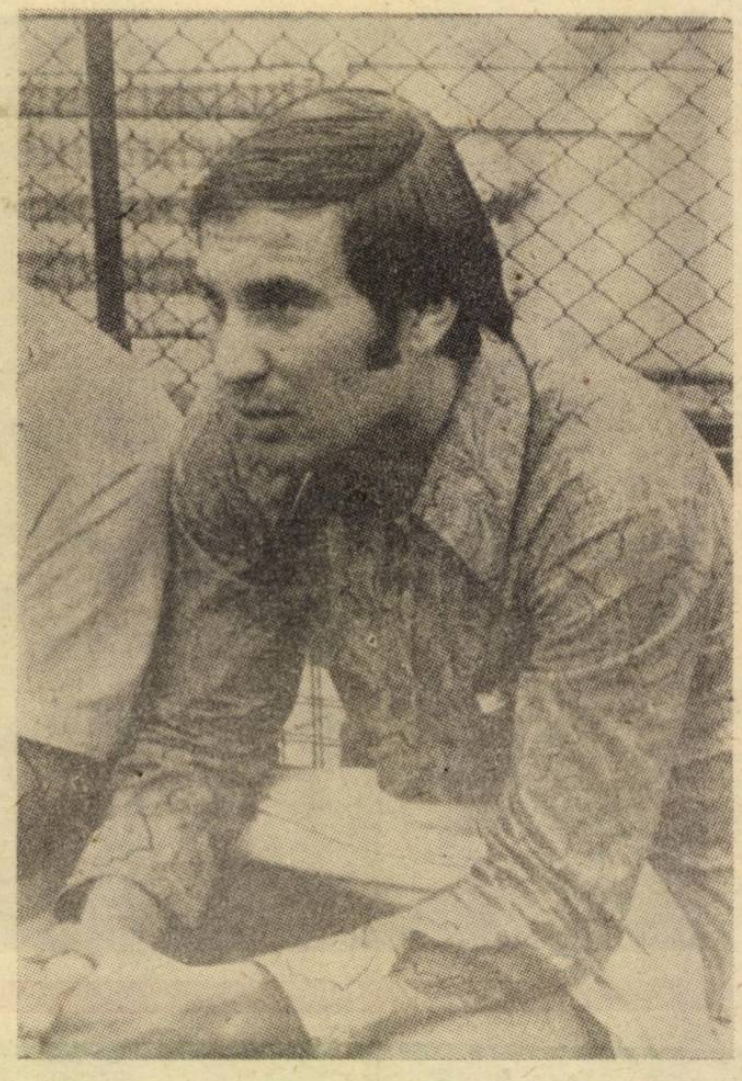

PRIM PLAN

CÎMPEANU

În aceste **case de oaspeți** care sînt echipele noastre de fotbal, există cîțiva oameni **de prin partea locurilor,** adică acei care reprezintă, de fapt, ființa echipei, a clubului.

La „U", jucătorul reprezentativ al acestei categorii destul de rare este astăzi Remus Cîmpeanu.

Remus pare vechi cît „U"...

Clujean de origine, el trăiește de vreo treisprezece ani bucuriile, tristețile alb-negrilor. A jucat cu Traian Georgescu, a jucat cu Ivansuc, cu Petru Emil, cu Mateianu, cu „Tavi" Popescu. Unii au plecat, alții au rămas în Cluj, așa cum s-a întîmplat cu prahoveanul Traian Georgescu sau cu reșițeanul Ivansuc. Remus a rămas însă, **mai mult** decît toți ceilalți, pentru că e de nedesrădăcinat.

Vi-l aduceți aminte, desigur, jucînd acum 10 ani, sau opt, în echipa pe care a iubit-o cel mai mult... Echipa cu Ivansuc, Marcu, Gane, Mateianu, Horațiu Moldovan. Remus avea atunci ceva din frumoasa stîngăcie de cocostîrc a lui Facchetti, de la care deprinsese dorul de aventură spre poarta adversă. Vă aduceți aminte, desigur, de faimoasele „cornere" aruncate de Remus de la tușă, din mîini, cu acea arcuire altetică a întregului corp.

Acum doi ani, un accident i-a amintit lui Remus că a venit, în sfîrșit, vremea părăsirii tricoului alb-negru. Și, astfel, fundașul s-a retras de pe teren. Dar pentru că era legat trup și suflet de culorile alb-negre și de cîntecele venite de la străbunii Luca sau Dascălu, Remus a rămas la „U", ca al doilea ispravnic al echipei. Timp de cîteva luni el a privit cu melancolie fanioanele, cupele și insignele alb-negre cu care starostele său, Titus Lucaciu, împodobise odăile bătrînului „U". Timp de cîteva luni, prin fața mesei sale de lucru s-au perindat și „baciul" Anca, și ucenicul Mureșan, și tînărul dascăl Lică. Și această rotire a gazonului prin fața ochilor lui Remus a făcut ca ispravnicul Cîmpeanu să nu mai rabde scaunul, să coboare în arenă și să redevină jucătorul de ieri.

După 13 ani, Remus Cîmpeanu aparține definitiv lui „U". De-a lungul anilor, el a avut destule tentații. Le-a refuzat însă pe toate, sau, mai exact, nici nu le-a înregistrat. I s-a părut o simplă glumă gîndul că ar putea părăsi priveliștea Feleacului.

★

Mi-am spus întotdeauna că echipele noastre universitare sînt doar o formă de a răpi fotbalului dorul de perfecționare. Dar cînd mă uit la Remus Cîmpeanu luînd drumul stadionului din Parc, cu micul său Romulus de mînă, strig, fără glas, dar din inimă: Haide „U"!

I. CH.